

honnerte Fallent Leilighed til at godtgjøre, at han virkelig er en saadan rebellig og skikkelig Fallent, i Modsætning til mange Andre, der i alt Fald kunne have handlet meget letstndig. Jeg har navnlig erkjendt, at paa en Tid, hvor en stor Kristis har foranlediget en Mængde Falliter, hvorved ikke blot Personer, der have hengivet sig til vilde og uoverlagte Speculationer, men mange solide, agtede og ansete Handelshuse have seet sig nødsagede til at standse med deres Betalinger, maatte det Ønske, der fremtraadte fra en respectabel Handelsstand om, at der maatte aabnes Udsetelse for den til under saadanne ulykkelige Omstændigheder at kunne godtgjøre den fuldkomne Redelighed og Samvittighedsfuldhed, hvormed den havde handlet, anerkjendes for at have Meget for sig. At det nye Rettsinstitut, som der saaledes er Spørgsmaal om at indføre, har endeel Betænkelse ved sig, anerkjender jeg gjerne, men forsaavidt Betænkelsen skulde bestaae deri, at det er noget Nyt, kan denne Betragtning jo ikke være afgjørende; det skulde da være, at en saadan ny Institution ikke blot var stridende mod det hidtil hos os Gældende, men at den fremdeles maatte siges at være stridende imod vore Rettsbegreber. Det er hos os en Rettsanskuelse, og jeg troer det er en sund og god Rettsanskuelse, som der er al Grund til at holde fast ved, at det, en Mand skylder, skal han betale, og at han ikke skal kunne blive fri for at betale det paa nogen Maade, at ingen Creditor skal kunne tvinges hverken af Stifteret, Fallent eller af andre Creditorer, disse andre Creditorers Tal være nok saa stort, til at eftergive noget af den Fordring, som han med Rette har vundet paa sin Debitor. Det Forslag, som Udvalgets Fleertal har indstillet til det høitærede Thing, gaaer imidlertid heller ikke ud paa, at nogen Creditor skulde tvinges til at eftergive nogen Deel af sin Fordring. Man har ikke dristet sig til at gjøre Forslag i den Retning, i hvilken flere fremmede Lovgivninger, og det Lovgivninger netop i de største Handelsstater, ere gaaede, nemlig i Retningen af tvungen Accord. Udvalgets Fleertal holdt fast ved, at man ikke skulde rokke den Rettsanskuelse, som jeg før omalte, at man ikke skulde gaae dertil at lade

en nok saa stor Deel af Creditorer kunne tvinge den enkelte Creditor til at eftergive endeel af sin Fordring; det hele Accordsystem have vi maattet erklære os imod. Saaledes som Udvalgets Fleertals Forslag er affattet, gaaer det kun ud paa at aabne den Fallent, der godtgjør sin fuldstændige Redelighed og Samvittighedsfuld, Leilighed til, om jeg saa maa sige, at komme til Kræfter ved i nogen Tid at være fri for Rettsforfølgning, og, hvad der maaskee er det Allervæsentligste, paa, at der skal aabnes ham Leilighed til ved en Kjendelse af Stifteretten, grundet paa en omhyggelig Undersøgelse af hele hans Færd, at kunne faae udtalt for sine Medborgere, at der ikke kan lægges ham nogen Mislighed eller Letstndighed til Last. Det synes som sagt at være billigt at aabne den skikkelige og redelige Fallent Leilighed dertil, netop naar det kan forudsæes, at der vil komme mange meget letstndige Fallenter, for ikke at bruge et strengere Udtryk. Men naar Indstillingen er indskrænket dertil, at Rettsforfølgningen skal suspenderes en kort Tid, da er dette vel noget Nyt, men det forekommer mig ikke, at det kan siges at være i Strid med de Rettsbegreber, som hidtil have været gældende og kjendte i den danske Lovgivning. I det Lovforslag, som foreligger til Behandling, og navnlig i den Deel af Samme, som det ærede Thing allerede har vedtaget, findes der en Bestemmelse, som hjemler enhver Fallent, naar han ikke har paadrager sig Strafsansvar efter Forordningen 11te April 1840, Frihed for Arrest; og hvad er det Andet end en fritagelse for en vis Rettsforfølgning, som Udvalgets Forslag her gaaer ud paa? Det gaaer jo ud paa, at Vedkommende skal være fritaget for Arrest nogle Aar efter Fallitens Udbrud, og dette er forsaavidt kun en videre Udsørelse af den samme Tanke, som allerede findes i Lovudkastets § 3. I Forordningen 28de October 1702, der gjælder endnu, hedder det fremdeles, at den Fallent, som godtgjør, at Falliten ikke kan tilregnes ham, men at den er foranlediget ved Uheld, saasom andre Debitorers Fallissements, Krig, Ildbrand, Tyveri o. s. v., skal være fritaget for Arrest, det vil sige, han skal ikke blot være fritaget for Arrest saaledes, som man hidtil har opnaaet ved Pro-